

La nova tasca

per

J. AIGUADER I MIRÓ

EL Sindicat de Metges de Catalunya retorna pels camins que petjà en la primera època. Les hores angoixoses que ha passat, les prohibicions que ha tingut de sofrir, punit pel govern de la Dictadura, es van esfumant. La força del Sindicat oprimida, coaccionada constantment en aquests anys darrers, vol tornar a actuar.

Això prova quant és profund i viu l'amor que tots li portem. Si hagués estat cosa artificial, aquests anys d'amullació de les seves activitats l'haurien enterrat completament o la seva supervivència mostraria només un espectre.

El Sindicat és la voluntat dels metges de Catalunya. Li donen vitalitat i energia tots aquells problemes de dignitat o econòmics que cada un dels metges confia a la defensa col·lectiva. Aquesta arma de justícia que tots veiem en el Sindicat és qui li dona l'impuls.

L'acoblament de tots en un feix solidari redreçarà la nostra dignitat. El vexat sense defensa possible davant dels poders públics i de les institucions oficials, l'oprimit per empreses i associacions, l'explotat per totes aquestes entitats mutualistes dirigides amb afany de lucre i organitzades per un capitalisme que vol maneflejar la nostra professió en profit d'uns avantatgistes trobarà on reclamar i avalaran les seves demandes una assemblea d'homes. La dignitat del metge no serà afer particular, camí de sacrifici i terme dolorós i en plena misèria moltes vegades. Des d'altra esdevindrà altra vegada un quefer col·lectiu.

Tot sels metges rebran en aquest número, preparació de l'Assemblea propera, l'airet frescal i vivificant de les pròximes tasques. Totes aquestes proposicions ja reconforten l'esperit i aviven la confiança; una llei de fe dimana d'elles i encomanen a qui s'hi apropa.

Sembla que tot hagi canviat; tot porta una sensació de renovament. Malgrat, l'esperit és el mateix. Aprofita ara, però, l'esquitx de llibertat per a recomençar l'obra empresa abans de la Dictadura i que les males hores passades volien esventar. L'esperit és el mateix, repetim, però enfortit pels moments d'infortuni que han fet evident la seva bondat i han palesat la seva energia. Un cop passada la tamborinada, torna a alenar amb el pit ben obert.

Res no hi ha que mostri més les virtuts dels homes i de les institucions que les hores adverses. L'èxit, la manca d'obstacles, poden ésser fruit de la casualitat i no de la fortitud. Però qui ha passat tràngols i els ha resistit i li resta braó de reprendre la ruta i encarar-se de nou amb els perills, demostra que porta una fe i una embranzida que només s'esgotarà, potser, quan hagi assolit per complet la labor que s'havia assenyalat prèviament.

El Sindicat marxa endavant, per una via més o menys lliure ara, a defensar de nou les nostres reclamacions, però hi marxa amb més confiança perquè ha sabut resistir la persecució, "que en la lluita el que no ens mata ens fa més forts", digué Nietzsche.